

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 19/00

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach na neverejnom zasadnutí senátu 22. marca 2000 predbežne prerokoval podnet [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], vo veci súladu zákonov s čl. 40 Ústavy Slovenskej republiky, vrátenia úhrady za zdravotné úkony a lieky od ošetrujúcej lekárky a zdravotnej poisťovne, ako aj náhrady škody, ktorá mu v súvislosti s touto úhradou vznikla, a takto

r o z h o d o l :

1. Podnet [REDACTED] v časti, v ktorej žiadal vrátenie zaplatenej úhrady za lieky a zdravotné úkony od ošetrujúcej lekárky a zdravotnej poisťovne a náhradu takto vzniknutej škody, o d m i e t a z dôvodu svojej nepríslušnosti na prerokovanie veci.

2. Podnet [REDACTED] v časti, v ktorej žiadal preskúmanie zákonov, ktoré sú v rozpore s čl. 40 Ústavy Slovenskej republiky, o d m i e t a z dôvodu jeho zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 19. januára 2000 doručené podanie [REDAKOVANÉ] (ďalej len „navrhovateľ“), [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktorým žiadal o začatie konania na ústavnom súde podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, pretože podľa jeho názoru došlo k porušeniu čl. 40 Ústavy Slovenskej republiky. Vo svojom podaní poukazuje na to, že musel viackrát zaplatiť, resp. doplatiť v lekárňach za lieky, ako aj na to, že musel zaplatiť lekárske peniaze.

Od ústavného súdu navrhovateľ požaduje v tomto konaní prešetrenie svojej sťažnosti a prešetrenie, resp. preskúmanie zákonov, ktoré nie sú v súlade s článkom 40 Ústavy Slovenskej republiky, od lekárky požaduje vrátenie peňazí a vyplatenie primeranej náhrady škody vo výške 3000 Sk za porušenie jeho práv a od Všeobecnej zdravotnej poisťovne požaduje náhradu škody vo výške 10 000 Sk z dôvodov porušovania jeho práv, pretože mu odmietla preplatiť peniaze.

II.

Ústavný súd podnet navrhovateľa predbežne prerokoval na svojom neverejnom zasadnutí.

1. Konanie o vrátenie úhrady, ktorého sa navrhovateľ domáhal na ústavnom súde, patrí do právomoci všeobecných súdov, nakoľko ide o nárok občianskoprávneho charakteru, a nie o rozhodovanie o porušení základného práva právnickej osoby alebo fyzickej osoby podľa druhej hlavy Ústavy Slovenskej republiky. Podľa štandardnej judikatúry ústavný súd nie je oprávnený konať a rozhodovať o veciach, ktoré sú zverené do právomoci všeobecných súdov podľa čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (I. ÚS 52/98).

Otázka konania o náhrade škody bez ohľadu na jeho výsledok taktiež nemôže byť predmetom konania na ústavnom súde podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko v tomto prípade nejde o rozhodovanie o porušení základného

práva. Podľa štandardnej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 6/94, I. ÚS 16/00) nie je na takéto konanie ústavný súd príslušný. Z týchto dôvodov bolo treba podnet navrhovateľa v časti požadujúcej vrátenie úhrady za lieky, za zdravotné úkony od ošetrojúcej lekárky, ako aj náhradu takto vzniknutej škody odmietnuť pre nepríslušnosť ústavného súdu na prerokovanie veci.

2. Hoci podľa čl. 130 ods. 3 ústavy do právomoci ústavného súdu patrí i konanie a rozhodovanie o podnete, v ktorom fyzická osoba namietala porušenie svojich práv, nie je však ústavný súd v rámci tohto konania oprávnený (a na návrh fyzickej osoby) preskúmať súlad zákona s Ústavou Slovenskej republiky a na jeho základe rozhodnúť, či došlo k porušeniu označeného základného práva alebo slobody navrhovateľa. Ako ústavný súd vo svojej judikatúre už uviedol (I. ÚS 23/99, I. ÚS 29/99), každé z konaní pred ústavným súdom možno začať len ako samostatné konanie a len na návrh oprávnených subjektov, a preto žiadne z nich nemôže tvoriť súčasť iného druhu konania pred ústavným súdom. Ústavná a zákonná úprava konaní pred ústavným súdom ich koncipuje ako samostatné konania a nepripúšťa možnosť uskutočniť ich aj v rámci a ako súčasť iného druhu konania pred ústavným súdom. Nakoľko za opodstatnené návrhy na začatie konania pred ústavným súdom možno preto považovať len tie z nich, o ktorých je možné konať a aj rozhodnúť v niektorom z konaní uvedených v čl. 125 až 129 a čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky ako v samostatnom konaní, a nakoľko prijatiu podnetu navrhovateľa na konanie v tomto smere bránila prekážka jeho zjavnej neopodstatnenosti, ústavný súd jeho podnet v časti požadujúcej preskúmanie súladu zákona s Ústavou Slovenskej republiky a následné rozhodnutie o porušení označeného základného práva odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov, v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnený.

Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd podnet v časti, v ktorej navrhovateľ žiadal vrátenie zaplatenej úhrady za lieky a zdravotné úkony od ošetrojúcej lekárky a zdravotnej poisťovne a náhradu takto vzniknutej škody, z dôvodu svojej

nepríslušnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol a v časti, v ktorej žiadal preskúmanie zákonov, ktoré sú v rozpore s čl. 40 Ústavy Slovenskej republiky, a následne rozhodnutie o porušení svojho základného práva, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2000